

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **MCK TRADE EU LTD**, se sídlem Enterprise House, 2 Pass Street, Oldham, Manchester, Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, podnikající na území ČR prostřednictvím odštěpného závodu MCK TRADE EU LTD - pobočka, se sídlem Bořivojova 878/35, Praha 3, zastoupen Mgr. Ladislavem Pavlů, advokátem se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Af 16/2017 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislava Pavlů, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 15. 4. 2016 byl do českého obchodního rejstříku zapsán odštěpný závod žalobce (zahraniční právnické osoby sídlící ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irsku) MCK TRADE EU LTD - pobočka, se sídlem Bořivojova 878/35, Praha 3.

[2] Rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6015423/16/2003-00510-110550, byl žalobce, resp. jeho odštěpný závod sídlící v ČR, *ex officio* zaregistrován jakožto poplatník daně z příjmů právnických osob (dále též „rozhodnutí o registraci“).

[3] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o registraci bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. 6180/17/5200-11431-706871 (dále též „rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný byl stejně jako správce daně názoru, že ze zjištěných skutečností a důkazů plyne, že žalobci na území ČR vznikla stálá provozovna v podobě jeho odštěpného závodu podle čl. 5 Smlouvy mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Spojeného království

Velké Británie a Severního Irsku o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zisků z majetku (sdělení Federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 89/1992 Sb.; dále též „SZDZ“).

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že orgány finanční správy založily svůj závěr ohledně existence stálé provozovny na tom, že odštěpný závod žalobce vykonával na území ČR ekonomickou činnost pro třetí subjekty a z této pobíral příjmy, což orgány finanční správy dovozovaly ze skutečnosti, že odštěpný závod žalobce vystavil faktury za dodání zboží tuzemským obchodním společnostem a tyto faktury byly uhrazeny ve prospěch běžného účtu odštěpného závodu. Dle městského soudu je však odštěpný závod z hlediska soukromého práva *non-subjektem*, nemohl proto uzavírat kupní smlouvy. Ty mohly být uzavřeny pouze žalobcem (zahraniční právnickou osobou). Platby za dané zboží pak rovněž měly být poukazovány na bankovní účet žalobce. Nebylo proto dle soudu vyloučeno, že prostory využívané v ČR odštěpným závodem žalobce mohly být využívány pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího žalobci, a mohly tak splňovat negativní definici stálé provozovny obsaženou v čl. 5 odst. 3 SZDZ, jak žalobce tvrdil. Dle soudu tudíž nebylo z dosavadních skutkových zjištění možno adekvátně posoudit charakter činnosti odštěpného závodu žalobce. Orgány finanční správy vycházely pouze z listin předložených žalobcem a další okolnosti již nezjišťovaly. Neprovedly např. místní šetření. Městský soud proto uzavřel, že skutková zjištění orgánů finanční správy nebyla dostatečná. Zrušil proto rozhodnutí o odvolání a uložil žalovanému, aby doplnil skutková zjištění stran charakteru činnosti odštěpného závodu žalobce.

III.

[5] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel považoval závěr městského soudu za nedostatečně argumentačně podepřený a za nesprávný. Pro vznik stálé provozovny ve smyslu SZDZ není rozhodující, zda byl odštěpný závod oprávněn uzavírat soukromoprávní smlouvy, nýbrž to, zda jsou splněny podmínky podle čl. 5 SZDZ. Pojem *stálá provozovna* není žádnou institucionální formou podnikání, jde o speciální daňový pojem definovaný SZDZ a zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „ZDP“). Stěžovatel byl přitom názoru, že byly splněny podmínky vzniku stálé provozovny dle čl. 5 SZDZ. Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že žalobce prostřednictvím odštěpného závodu uzavřel dvě nájemní smlouvy na skladovací prostory v ČR, podnájemní smlouvu na nebytové prostory na adrese Bořivojova 35/878, Praha a dohody o budoucí spolupráci s několika obchodními společnostmi. Odštěpný závod žalobce pak vystavil i doklady za dodání zboží, jejichž příjemci byly různé tuzemské obchodní společnosti, platby byly uhrazeny ve prospěch bankovního účtu žalobce vedeného v ČR. Přehlédnout pak dle stěžovatele nelze ani fakt, že žalobce vykázal v příznacích k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2016 až březen 2020 dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v ČR. O vzniku stálé provozovny pak dle stěžovatele svědčí i skutečnost, že žalobce, resp. jeho odštěpný závod, požádal v ČR o autentizační údaje pro elektronickou evidenci tržeb a je od 1. 2. 2017 evidován v systému elektronických tržeb a dále pak i vlastní vyjádření žalobce (který uvedl, že *„firma se bude zabývat dovozem různých komodit z Číny a jiných zemí mimo EU, převážně se bude jednat o textilní zboží. Záloby na jasně dané zboží byly vystaveny na základě konkrétní objednávky a jejich budoucího dodání k zákazníkovi.“*). Stěžovatel odkazoval i na článek České obuvnické a kožedělné asociace uveřejněný na internetu a na bod 24 komentáře k Modelové smlouvě OECD o zamezení dvojího zdanění. Z uvedených důvodů stěžovatel dovozoval, že závěr městského soudu ohledně nutnosti zásadního doplnění skutkového stavu neobstojí. Bylo totiž prokázáno, že žalobce vykonává na území ČR prostřednictvím svého

pokračování

odštěpného závodu ekonomickou činnost, v důsledku čehož došlo ke splnění podmínek pro vznik stálé provozovny dle čl. 5 odst. 2 SZDZ. Stěžovatel byl nadto názoru, že splnění podmínek negativního vymezení provozovny podle čl. 5 odst. 3 SZDZ měl prokazovat žalobce. Žalobce však naplnění daných podmínek netvrdil ani neprokázal. Orgány finanční správy přitom nejsou povinny za žalobce vyhledávat skutečnosti hypoteticky svědčící o splnění podmínek dle čl. 5 odst. 3 SZDZ. Stěžovatel dodal i to, že vzhledem k času uplynulému od vydání rozhodnutí o registraci by provedení místního šetření bylo nyní již irelevantní. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a aby věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky nepovažuje za důvodné. Ztotožnil se s městským soudem, že důkazy, které orgány finanční správy považovaly za rozhodné, neprokazují existenci stálé provozovny žalobce v ČR. Jsou to přitom orgány finanční správy, kdo musí prokazovat pozitivní i negativní podmínky existence stálé provozovny podle čl. 5 SZDZ. Jde přitom k tíži stěžovatele, pokud již není schopen zjistit skutkový stav k datu napadených rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že jeho odštěpný závod v ČR pouze uskladňuje zboží patřící žalobci a provádí další činnosti spadající pod čl. 5 odst. 3 SZDZ. Stěžovatel přitom nevzal v potaz, že žalobce nemá v ČR žádné zaměstnance ani materiální vybavení (krom skladu). Nezohlednil pak ani fakt, že od zápisu odštěpného závodu do obchodního rejstříku uběhlo do data registrace pouze 74 dní, a nikoliv 6 měsíců, jak normuje ZDP. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem přezkumu je rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně, kterým byl žalobce z moci úřední zaregistrován jako poplatník daně z příjmů právnických osob. Orgány finanční správy žalobce k dani zaregistrovaly, neboť byly názoru, že ze získaných důkazů plyne, že odštěpný závod žalobce založený v ČR (MCK TRADE EU LTD - pobočka) je tzv. stálou provozovnou podle ZDP, resp. podle SZDZ.

[10] Podle § 17 odst. 4 ZDP: *Poplatníci jsou daňovými nerezidenty, pokud nemají na území České republiky své sídlo nebo to o nich stanoví mezinárodní smlouvy. Daňoví nerezidenti mají daňovou povinnost, která se vztahuje pouze na příjmy ze zdrojů na území České republiky.*

[11] Podle § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád: *Správce daně podle povahy věci rozhodne z moci úřední o registraci, nebo o zrušení registrace, pokud je to důvodné a pokud daňový subjekt nepodá přihlášku k registraci.*

[12] Podle § 39a odst. 2 ZDP: *Poplatník daně z příjmů právnických osob uvedený v § 17 odst. 4, jemuž vznikla na území České republiky stálá provozovna, je povinen podat přihlášku k registraci k dani z příjmů právnických osob u příslušného správce daně do 15 dnů od vzniku této provozovny.*

[13] Podle § 37 ZDP: *Ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.*

[14] Podle č. 5 odst. 1 až 3 SZDZ:

1. Výraz "stálá provozovna" označuje ve smyslu této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz "stálá provozovna" zahrnuje obzvláště:

(a) místo vedení; (b) závod; (c) kancelář; (d) továrnu; (e) dílnu; (f) důl, naleziště ropy nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje; g) zařízení nebo stavbu používanou k výzkumu nebo využití přírodních zdrojů; (h) staveniště nebo stavbu nebo montáž, které trvají déle než dvanáct měsíců.

3. Výraz "stálá provozovna" nebude zahrnovat

(a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;

(b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;

(c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;

(d) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;

(e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckých rešerší nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter;

(f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených v pododstavcích (a) - (e) tohoto odstavce, pokud celková činnost trvalého zařízení, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

[15] Prvostupňový správce daně i stěžovatel (jako odvolací orgán) byli názoru, že důkazy obstarané v proběhnuvším řízení prokazují vznik stálé provozovny žalobce v podobě jeho odštěpného závodu.

[16] Městský soud jim nepřisvědčil. Byl názoru, že ze získaných důkazů neplynou adekvátní skutková zjištění stran charakteru činnosti odštěpného závodu žalobce a návazně pak i ohledně toho, zda tento odštěpný závod je stálou provozovnou ve smyslu čl. 5 SZDZ, či nikoliv. Nebylo totiž lze vyloučit, že odštěpný závod spadá pod výjimku dle čl. 5 odst. 3 SZDZ, jak žalobce tvrdil. Soud proto zrušil rozhodnutí stěžovatele o odvolání a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, aby doplnil dokazování za účelem odstranění neúplně zjištěného skutkového stavu stran charakteru činnosti odštěpného závodu žalobce (aby např. provedl místní šetření).

[17] Stěžovatel s uvedeným nesouhlasí. Je názoru, že skutková zjištění orgánů finanční správy byla dostatečná. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[18] Vzhledem k tomu, že jádrem sporu je, zda orgány finanční správy dostatečně zjistily skutkový stav ve vztahu k existenci stálé provozovny, zabýval se zdejší soud předně tím, o jaká skutková zjištění orgány finanční správy své závěry ohledně této otázky opřely.

[19] Z rozhodnutí o odvolání plyne, že stěžovatel svůj závěr stran existence stálé provozovny založil zejména na tom, že žalobce uzavřel dne 20. 4. 2016 smlouvu o nájmu nebytového prostoru (skladu) nacházejícího se ve Slaném, následně pak dne 30. 5. 2016 uzavřel další nájemní smlouvu na další nebytový prostor (taktéž sklad). Dále pak byly žalobcem uzavřeny smlouvy o budoucí obchodní spolupráci s několika tuzemskými subjekty a s čínskou obchodní společností. Stěžovatel pak akcentoval i to, že žalobce ve svých podáních uvedl, že „*má v plánu obchodovat se zbožím převážně textilního charakteru, pro tuto činnost má v plánu si pronajmout skladovací prostory a najmout min. 1 zaměstnanec*“, že „*firma se bude zabývat dovozem různých komodit z Číny a jiných zemí mimo EU, převážně se bude jednat o textilní zboží. Zálohy na jasně dané zboží byly vystaveny na základě konkrétní objednávky a jejich budoucího dodání k zákazníkovi*“ a že „*podrobné podmínky realizace dopravy zboží nejsou vyřešeny, zboží ještě nedorazilo, vše se bude řešit u každé dodávky výběrovým řízením, které má na starosti p. V., vedoucí pobočky, překládky a případně uskladnění bude ve skladu naší pobočky na adrese Lidická 1296, Slaný*“. Z rozhodnutí o odvolání dále plyne, že stěžovatel za významné považoval, že byly vydány faktury, na kterých je jako dodavatel uveden odštěpný závod žalobce

pokračování

a jako odběratelé jsou uvedeny různé tuzemské obchodní společnosti, a že platby související s danými fakturami byly připsány na účet žalobce vedený v ČR. Stěžovatel podpůrně poukázal i na to, že žalobce si dne 31. 1. 2017 požádal o autentizační údaje pro elektronickou evidenci tržeb a podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2016, ve kterém vykázal dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

[20] Nejvyšší správní soud je ve shodě s městským soudem názoru, že daná zjištění nepostačují k závěru, že žalobci beze všech pochybností na území ČR vznikla stálá provozovna ve smyslu SZDZ. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce v řízení před správcem daně tvrdil, že jeho odštěpný závod vykonává činnosti podle čl. 5 odst. 3 SZDZ, tudíž není stálou provozovnou. Uváděl, že předmětem činnosti odštěpného závodu je nákup zboží a shromažďování informací pro podnik, uskladnění, vystavení a dodání zboží patřící podniku (viz podání žalobce zaevidované správcem daně dne 29. 4. 2016 pod č. j. 3870373/16). V této situaci se měly orgány finanční správy, chtěly-li žalobce *ex officio* zaregistrovat jako poplatníka daně z příjmů právnických osob, adekvátně zabývat tím, jaký je charakter činnosti, kterou odštěpný závod žalobce na území ČR fakticky vykonává. Následně měly posoudit, zda tato činnost spadá pod čl. 5 odst. 1 a odst. 2 SZDZ (a jedná se tedy o stálou provozovnu), či pod čl. 5 odst. 3 SZDZ (a nejedná se tedy o stálou provozovnu). K objasnění rozhodných skutečností přitom nepostačí, že zde jsou kupní smlouvy a související faktury za prodej zboží a že platby za dané zboží byly poukázány na český bankovní účet žalobce. Tyto skutečnosti nesvědčí o faktickém charakteru činnosti odštěpného závodu. Svědčí pouze o skutečnosti, že žalobce (zahraniční právnická osoba) na území ČR podniká a přijímá za tuto podnikatelskou činnost úplaty. Neplyne z nich ovšem, jak v rámci tohoto podnikání figuruje odštěpný závod žalobce. Jak v této souvislosti uvedl městský soud, na tomto závěru nic nemění ani fakt, že na fakturách je jako dodavatel uveden odštěpný závod žalobce. Tento kupní smlouvy platně uzavřít nemohl, neboť nemá podle českého právního řádu právní subjektivitu. Nutno pak dodat i to, že na fakturách není uveden pouze odštěpný závod, nýbrž je na těchto uvedena i obchodní firma žalobce, a to jako zřizovatele odštěpného závodu (viz jednotlivé faktury založené ve správním spisu). Ani předmětné faktury tudíž neprokazují, že by žalobce měl v ČR zřízenou stálou provozovnu, resp. nevylučují, že odštěpný závod žalobce plní „pouze“ funkce dle čl. 5 odst. 3 SZDZ. To stejné pak platí i pro stěžovatelem akcentované smlouvy o budoucí obchodní spolupráci. Z nich neplyne, jak se na podnikání žalobce v ČR účastní jeho odštěpný závod. Co se pak týče uzavřených nájemních smluv, tyto se dle svého obsahu týkají skladovacích prostorů, svědčí tedy formálně spíše pro tvrzení žalobce, že jeho odštěpný závod spadá pod výjimku dle čl. 5 odst. 3 SZDZ. Orgány finanční správy přitom faktickou povahu činnosti odštěpného závodu vykonávané v daných prostorách (a v prostorách sídla odštěpného závodu) neověřily (např. pomocí místního šetření). Spolehly se pouze na listinné podklady poskytnuté jim žalobcem a na vyjádření žalobce, která ovšem sama o sobě taktéž nevylučují, že odštěpný závod na území ČR vykonává „pouze“ činnosti dle čl. 5 odst. 3 SZDZ (z textů vyjádření nelze určit, jaké konkrétní činnosti bude vykonávat sám odštěpný závod – viz výše citovaný text daných vyjádření). Pro úplnost pak nutno dodat, že o skutečném charakteru činnosti odštěpného závodu žalobce nic nevypovídá ani to, že žalobce v podaných daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty přiznával uskutečněná tuzemská plnění, jakož ani to, že žalobce si požádal o autentizační údaje pro elektronickou evidenci tržeb. Stěžovatelem odkazovaný internetový článek České obuvnické a kožedělné asociace se pak týká stavu v roce 2018, tj. stavu nerozhodného pro posouzení skutkového stavu ke dni vydání napadených rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s městským soudem, že skutková zjištění orgánů finanční správy nejsou dostatečná. Neumožňují totiž učinit závěr o tom, jaký charakter měla činnost odštěpného závodu žalobce, a posoudit tak splnění podmínek dle čl. 5 SZDZ (či podmínek dle stěžovatelem odkazovaného bodu 24 komentáře k Modelové smlouvě OECD o zamezení dvojího zdanění). Pokud přitom stěžovatel tvrdí, že splnění podmínek dle čl. 5 odst. 3

SZDZ měl prokazovat výhradně žalobce, je nutno jej odkázat na skutečnost, že v nynější věci se jedná o registrační řízení provedené z moci úřední, a dále také na to, že žalobce splnění těchto podmínek tvrdil a orgány finanční správy získané důkazy toto jeho tvrzení adekvátně nevyvrátily, resp. nezpochybnily (viz výše).

[22] Městský soud tak nepochybil, zrušil-li rozhodnutí o odvolání a vrátil-li věc stěžovateli s tím, že má provést kroky k adekvátnímu zjištění skutkového stavu (např. provedení místního šetření, obstarání dalších informací od žalobce, od jeho obchodních partnerů, zjištění, zda má žalobce v ČR nějaké zaměstnance či jiné závislé zástupce ve smyslu čl. 5 odst. 4 a 5 SZDZ, kteří zde vykonávají vlastní podnikatelskou činnost žalobce, atp.). I Nejvyšší správní soud je názoru, že je namístě, aby orgány finanční správy provedly takováto doplňující skutková zjištění. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, „*smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nabrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje ke závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrát činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu*“. Nutno však zdůraznit, že Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí orgánů finanční správy. Pro úplnost pak kasační soud dodává i to, že argumentaci městského soudu na rozdíl od stěžovatele považuje i za zcela obsahově dostatečnou. Úvahy městského soudu jsou sice stručné, nicméně je z nich zcela zřejmé, jakým způsobem soud věc posoudil a proč zrušil rozhodnutí stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud tedy kasačním námitkám nepřisvědčil. Zamítl proto kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení kasační soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží úspěšnému žalobci.

[25] Přiznaná náhrada nákladů řízení spočívá v odměně zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby, spočívající v převzetí a přípravě zastoupení (zástupce žalobce nezastupoval v předchozím řízení před městským soudem) a vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobce též náhrada jeho hotových výdajů ve výši 600 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšuje se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %) a celkově tak činí 8 228 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu